

maaske nogle af de solideste, som kunde ønske større Laan, og det vilde jo ikke være heldigt, om Kreditforeningen kom til at sætte sine Laan paa anden Prioritet, altsaa efter større ydede Laan. Derfor mener, jeg at Grænsen 300,000 Kr. vilde være heldigere. — Dernæst er der den Bestemmelse om, at vedkommende, der vilde udtræde, „først erholde den dem eventuelt tilkommende Andel i Reserverfonden udbetalt, naar vedkommende Afdeling ved Indfrielse af hele sin Obligationsgæld afsvikles.“ Det forekommer mig at være en temmelig haard Betingelse for dem, der vilde udtræde. Den Betingelse, at Reserverfonden ikke maa gaa under 10 pCt. af Obligationsgælden, forekommer mig, maatte være tilstrækkelig. — Endelig er der Bestemmelsen i § 2 om den Sikkerhed, der skal stilles. I denne Henseende vil jeg sige, at efter min Mening vil det ikke være heldigt, navnlig ved Startning af denne Ublaansvirksomhed at have en saadan Ordning, som den i § 2 anførte. Jeg vilde hellere have Ordningen saaledes, at den forlangte Garanti inden for de Grænser, som der her ere bestemte, skulde stilles paa den Maade, som Indenrigsministeren nærmere maatte bestemme.

Det er disse faa Betæneligheder, med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, som jeg særlig vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. — For øvrigt anser jeg Oprettelsen af en saadan Kreditforening for at være et Gode for Industrien, og jeg kan ikke indse, at Bæmselighederne derved ere større, end at Foreningen med de Forandringer, der ere foreslaaede, og med de Forpligtelser, der er for Interessenterne, vil kunne byde en Sikkerhed, der i alt Fald tilnærmelsesvis vil være lige saa god som den, de øvrige Kreditforeninger byde. Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til Tingets Vilje og ønske, at det maa nyde Fremme, saaledes at denne Sag, der nu i saa mange Aar har været drøftet her, endelig maa kunne naa sin Afslutning, thi det har vist sig, at Trangen er større, end man vistnok tror, i hvilken Henseende jeg maaske maa oplyse, at der i det sidste Aar er indkommet Begæringer om Laan paa 1,915,000 Kr., hvoraf dog 230,000 ere Fornødder, og fra Provinserne er der fremkommet forskellige Forespørgsler i samme Retning.

Dette viser, at der virkelig er en Trang, som man maa haabe kan blive afhjulpen ved dette Lovforslags Vedtagelse.

Det. Hansen: Hver Gang, der er Tale om at skabe Kreditforeninger navnlig ved Lovgivningens Medvirkning, opstaar der Spørgsmaal om, hvorvidt Kredit er gavnlig eller skadelig, og derom kan der siges meget, baade fra den ene og fra den anden Side. Kreditten kan ligesom alle gode Ting misbruges, men Misbrugen ophæver jo ikke Brugen. Jeg vil finde det virkningsløst at komme nærmere ind paa en Diskussion om, hvorvidt det er til Gavn eller Nytte for en vis næringsdrivende Stand, at Udgangen til Kreditmidler er nogenlunde let og bekvem. Naar Taleren er om Stabelse af Kreditforeninger, spørges fra den ene Side: Skal Lovgivningsmagten sætte sit Stempel paa denne Forening, skal Staten yde den sin Garanti? men fra anden Side siges: det drejer sig jo kun om Stempelfrihed og om Tilladelse til, at den vedkommende Kreditforening maa komme under et vist Tilsyn af Indenrigsministeren. Herimod svares da: Nej, vi gøre noget mere; vi sætte, som den ærede første Taler i Dag udtalte, Statens Stempel paa Foreningen. Jeg tror, at det er lidt for meget sagt, men jeg erkender, at der er det berettigede heri, at, navnlig efter Bestemmelsen i Loven af 19de Februar 1861 § 3, maa det være vor Pligt ikke at give Sanction paa Kreditforeninger, som maa siges at være risikable og kunne medføre store Ulykker, baade for Laantagerne og Laangiverne; imidlertid, den Slags almindelige Betragtninger er jeg for længe siden kommen ud over; jeg tror ikke, at det nytter at forbyde sig dert. Det, Opmærksomheden maa rettes paa, er, om man med Hensyn til den omhandlede Kreditforening kan finde saadanne Garantier, træffe saadanne Sikkerhedsforanstaltninger, som gøre, at det ikke bliver en saa risikabel Sag, at vi ikke skulde kunne tillade, at Lovgivningsmagten sætter sit Stempel derpaa, eller at Indenrigsministeren faar Tilsyn dermed, og saa skal man navnlig se paa, hvad der særlig skiller denne Kreditforening fra de allerede bestaaende.

Jeg er fuldstændig enig med den ærede første Taler i, at Panten, der bestaa i Landejendomme eller Købstadbygninger, ikke ere